

Model d'infermeria de Virginia Henderson

L'equip de la Direcció d'Infermeria és conscient de la importància que adquireix el paper dels professionals d'aquest àmbit i sap també que cal impulsar el treball infermer per adaptar-lo a les necessitats dels malalts i complir amb la missió de l'Hospital de donar una assistència "integral i personalitzada".

En aquest sentit s'ha definit que el model de cures d'infermeria de Virginia Henderson pot ser el més adequat per orientar la pràctica professional.

Virginia Henderson va néixer a Kansas City (Missouri, EUA) l'any 1897, i va ser la cinquena de vuit germans.

El 1921 es va graduar a l'Escola d'Infermeria de l'Armada, a Washington. Sis anys més tard va obtenir el màster i la llicenciatura de Docència en Infermeria a la Universitat de Colúmbia (Nova York).

L'any 1969, a petició del Consell Internacional d'Infermeres, publica el llibre *Principios y cuidados básicos de enfermería*, obra que ha estat traduïda a més de 20 idiomes.

Virginia Henderson va morir el dia 19 de març de 1996, a l'edat de 99 anys.

Virginia Henderson va definir: "La funció pròpia de la infermera consisteix a ajudar l'individu malalt o sa en la realització d'aquelles activitats que contribueixen a la salut o a la recuperació (o assistir-lo en els seus últims moments), activitats que ell mateix duria a terme si tingués la força, la voluntat i el coneixement necessaris. I buscarà la forma d'ajudar-lo a independitzar-se el més aviat possible".

El veritable sentit d'una definició

Resulta essencial conèixer la veritable dimensió i, per tant, aclarir el sentit de cada una de les paraules que la integren.

És important tenir en compte que, quan afirma "ajudar-lo en les activitats que contribueixen a la seva salut", l'autora es refereix a l'educació sanitària, és a dir, al compromís de cada un dels infermers/es en l'ensenyament als individus i grups, d'accions dirigides a l'adquisició d'hàbits sans per al manteniment de la vida, com l'alimentació i la higiene, i les mesures que contribueixen a mantenir la capacitat respiratòria, l'adequada circulació, etc.

Altres tipus d'activitats són les que van dirigides a la recuperació; es refereix a les cures bàsiques, que són de dos tipus: les que ajuden el

pacient en la realització de les activitats de la vida diària —com menjar, vestir-se, etc.— i aquelles que acompanyen l'aplicació del tractament amb la finalitat de recuperar la salut —com l'administració de medicació, la realització de cures, etc.—. Les primeres s'emmarquen en les funcions independents d'infermeria i es defineixen pel diagnòstic d'infermeria, mentre que les segones s'integren dins els anomenats problemes interdisciplinaris o de col·laboració en els quals la infermera controla la situació del pacient, però les actuacions es deriven del tractament mèdic.

Respecte a l'ajuda al pacient al·ludida per Henderson, es tracta d'acompanyar-lo en el procés de morir, donant-li suport moral i espiritual i evitant que pateixi en el moment de la mort.

Capacitat física, motivació, informació

Henderson deixa constància en la seva definició que totes aquestes activitats les realitzarà cada individu per si mateix si té la força per fer-ho, és a dir, la capacitat física, la voluntat, per tant, la motivació per realitzar-lo, i els coneixements, en definitiva, la informació que li permeti saber com realitzar les accions adequades.

Tot això ha d'encaminar-se a complir l'objectiu essencial de la infermeria en la seva actuació professional: ajudar les persones a independitzar-se el més aviat possible; aquest és, per tant, l'eix central de les cures.

Per tal d'iniciar el procés d'implantació del model d'infermeria Virginia Henderson a l'Hospital, s'ha creat un equip de treball que desenvoluparà aquest projecte dins el Grup Competència.

Direcció d'Infermeria

"Aquest an

Metge adjunt d'Otorrinolaringologia de l'Hospital des del març del 92 i cap d'estudis des de l'abril del 95. Va ser premi extraordinari de llicenciatura (1981-1987) i és doctor en Medicina i Cirurgia des del 1993 amb la tesi "Aportació a l'estudi de la profilaxi antibiòtica en cirurgia oncològica de cap i coll", que va merèixer la qualificació de cum laude.

Què et va portar a dedicar-te a la Medicina, i en concret a l'ORL?

El fet que estudiés Medicina va ser fruit gairebé de la casualitat. Jo sempre havia volgut ser enginyer, ja que m'agraden molt les "mates", la física i el dibuix.

Quan feia COU se'm va girar la barretina, em va donar la vena humanitària i vaig fer Medicina, però enganyat. Si arribo a saber tot el que venia al darrera no ho faig, segur.

Va ser a tercer, quan vaig anar a la Vall d'Hebron, que vaig veure que allò era diferent del que semblava, però ja hi estava posat i endavant.

Quan vaig acabar la carrera i vaig haver d'escollir l'especialitat em va ser difícil. Tenia un bon número (el 29) però no sabia què fer. M'agradava molt la Medicina Interna perquè havia fet moltes guàrdies, però en aquell moment les expectatives laborals no eren gaire bones. Tampoc no havia tingut molt contacte amb la Cirurgia, ni sabia que a ORL s'havia d'operar tant. Vaig dubtar entre fer Oftalmologia, Radiodiagnòstic o Anestèsia. M'havia decidit finalment per fer Oftalmologia a Sant Pau però el dia abans vaig parlar amb un catedràtic i em va sug-